

Anul al XIX-lea, Nr. 488
16 august 2026

Duminica a XI-a după Rusalii
-Pilda datornicului nemilostiv-

Parohia Vovidenia Galați

- buletin duhovnicesc bilunar -

ISSN 2734 - 892X ISSN - L 2734 - 892X



**2026 - „ANUL OMAGIAL AL
PASTORAȚIEI FAMILIEI
CREȘTINE“ ȘI „ANUL
COMEMORATIV AL SFINTELOR
FEMEI DIN CALENDAR
(MIRONOSITE, MUCENITE,
MONAHII, SOȚII ȘI MAME)“**



„Fraților, voi sunteți pecetea apostoliei mele în Domnul. Apărarea mea către cei ce mă judecă aceasta este: N-avem, oare, dreptul să mâncăm și să bem? N-avem, oare, dreptul să purtăm cu noi o femeie soră, ca și ceilalți apostoli, ca și frații Domnului, ca și Chefa? Sau numai eu și Barnaba nu avem dreptul de a nu lucra? Cine slujește vreodată, în oaste, cu solda lui? Cine sădește vie și nu mănâncă din roada ei? Sau cine paște o turmă și nu mănâncă din laptele turmei? Nu în felul oamenilor spun eu acestea. Nu spune, oare, și Legea acestea? Căci în Legea lui Moise este scris: «Să nu legi gura bouului care treieră». Oare de boi se îngrijește Dumnezeu? Sau în adevăr pentru noi zice? Căci pentru noi s-a scris: «Cel ce ară trebuie să are cu nădejde, și cel ce treieră, trebuie să treiere cu nădejdea că va avea parte de roade». Dacă noi am semănat la voi cele duhovnicești, este, oare, mare lucru dacă noi vom secera cele pământești ale voastre? Dacă alții se bucură de acest drept asupra voastră, oare nu cu atât mai mult noi? Dar nu ne-am folosit de dreptul acesta, ci toate le răbdăm, ca să nu punem piedică Evangheliei lui Hristos“.

(I Corinteni, IX, 2-12)

DEPARTE DE CASĂ, ÎN DRUM SPRE ACASĂ

„Nu puțini întreabă dacă românii din diaspora se vor întoarce acasă. De fiecare dată parcă întrebarea ascunde una mai adâncă. Ce înseamnă, de fapt, să te întorci acasă? În ultimii ani observăm un fenomen discret, dar semnificativ. Tot mai multe familii aleg să se întoarcă în România. Dacă în urmă cu un deceniu plecarea era aproape întotdeauna determinată de lipsuri economice, întoarcerea de astăzi este adesea rodul unei alegeri libere. Și ceea ce aduc acești oameni cu ei nu poate fi cuantificat în statistici. Ei aduc experiența unei comunități euharistice vii.

Românii care se întorc în țară aduc cu ei deprinderea voluntariatului, a implicării laice în viața Bisericii, respectul pentru timpul celuilalt și responsabilitatea față de binele comun. În multe sate și orașe din România, familiile întoarse din diaspora devin inițitoare de proiecte educaționale, culturale și filantropice. Ele nu revin doar cu economii materiale, ci cu un capital spiritual și comunitar de o valoare inestimabilă. Astfel, diaspora încetează să mai fie privită doar prin prisma pierderii demografice și devine un spațiu al înnoirii. Ea trimite înapoi oameni care, în multe cazuri, sunt mai ancorați în viața liturgică, mai implicați în comunitate și mai conștienți de responsabilitatea lor creștină decât în momentul plecării. În acest sens, migrația nu reprezintă doar o provocare socială, ci și o pedagogie a lui Dumnezeu. Asemenea poporului lui Israel în timpul exilului babilonian, românii au descoperit că identitatea nu se păstrează prin apropierea geografică de patrie, ci prin fidelitatea față de Dumnezeu și față de valorile care au modelat istoria acestui neam.

Cea mai mare schimbare este cea lăuntrică

Privind în urmă, îmi dau seama că cea mai mare schimbare pe care am văzut-o în comunitățile românești din Germania nu este una statistică, ci una lăuntrică. Când am ajuns în diaspora, mi-am dat seama că mulți dintre cei care treceau pragul bisericii veneau cu sentimentul provizoratului. Aproape fiecare familie spunea același lucru: „Mai stăm puțin și ne întoarcem acasă“. Timpul a trecut, copiii au crescut, iar acel „puțin“ s-a transformat pentru mulți în două sau chiar trei decenii. Și totuși, nu timpul este cel care a schimbat oamenii, ci întâlnirea lor cu Hristos în sânul comunității euharistice. Am înțeles astfel că adevărata lucrare a Bisericii în diaspora nu este aceea de a-i convinge pe oameni să rămână sau să plece. Biserica nu administrează destine economice și nici nu trasează hărți ale migrației. Ea face ceva infinit mai important: îi ajută pe oameni să nu-și piardă sufletul oriunde s-ar afla. Le amintește că patria cerească nu poate fi confiscată de nici o graniță și că Hristos merge împreună cu ei pe toate drumurile vieții.

Biserica îi întreabă pe oameni cum trăiesc

Cunosc familii care, după o lungă perioadă de timp, s-au întors în România. Au regăsit locurile copilăriei, dar au descoperit că timpul schimbase

și satul, și orașul, și oamenii. Cunosc și familii care au înțeles că Dumnezeu le cheamă să rămână în Germania, să-și crească aici copiii și să mărturisească Ortodoxia în mijlocul unei societăți pluraliste. Nici una dintre aceste alegeri nu este, în sine, mai creștină decât cealaltă. Biserica nu îi întreabă pe oameni unde locuiesc. Îi întreabă cum trăiesc? Adevărata întrebare nu este dacă ne întoarcem într-o țară, ci dacă ne întoarcem neîncetat către Dumnezeu. Fericitul Augustin exprimă această sete a inimii prin cuvintele devenite celebre: „Neliniștit este sufletul nostru până se va odihni în Tine“. În fond, orice dor omenesc ascunde dorul după această odihnă.

Anii petrecuți printre românii din Germania m-au convins că dorul poate deveni o școală a credinței. El îi învață pe oameni să deosebească ceea ce este trecător de ceea ce rămâne. Casa părintească, limba, tradițiile și amintirile sunt daruri neprețuite, însă ele nu își găsesc sensul deplin decât atunci când îl conduc pe om spre Hristos. De aceea, cred că una dintre cele mai frumoase roduri ale comunităților românești din Occident nu este doar faptul că și-au păstrat identitatea, ci că au învățat să o ofere. Parohiile au devenit locuri în care copiii cresc în respect față de credință și cultură, tinerii învață responsabilitatea, iar adulții descoperă că iubirea față de aproapele începe prin implicare concretă. O masă pregătită după Sfânta Liturghie, o vizită făcută unui bolnav, sprijinul oferit unei familii nou-venite sau grija față de un bătrân singur sunt forme simple prin care Evanghelia devine viață.

Diaspora este și un laborator al comuniunii

În această privință, diaspora nu este doar un loc al încercării, ci și un laborator al comuniunii. Departe de țară, oamenii au înțeles că Biserica nu este o instituție care funcționează în locul lor, ci familia în care fiecare poartă răspunderea celuilalt. Acolo unde există această conștiință, parohia încetează să fie doar un spațiu liturgic și devine o adevărată casă.

Sfântul Apostol Pavel le amintea creștinilor din Efes: „Nu mai sunteți străini și locuitori vremelnici, ci împreună-cetățeni cu sfinții și casnici ai lui Dumnezeu“ (Efeseni 2, 19). În aceste cuvinte se află poate cea mai profundă definiție a lui „acasă“. Creștinul poate schimba limba pe care o aude pe stradă, poate locui sub un alt cer și poate iubi două patrii fără să-și piardă identitatea. Cetățenia lui cea mai adâncă este comuniunea cu Dumnezeu.

Privesc adesea copiii născuți aici. Ei vorbesc românește cu un accent diferit, gândesc firesc în două limbi și se mișcă între două culturi cu o naturalețe pe care părinții lor nu au avut-o niciodată. Unii se tem că această generație va pierde legătura cu rădăcinile sale. Eu cred că adevărata provocare este alta: să nu piardă legătura cu Hristos. Dacă această legătură rămâne vie, și rădăcinile vor rodi.

La sfârșitul fiecărei Dumnezeiești Liturghii auzim cum preotul rostește: „Cu pace să ieșim!“ De fiecare dată mă gândesc că aceste cuvinte descriu și istoria românilor plecați peste hotare. Au ieșit din țară, dar Dumnezeu nu i-a

lăsat să iasă din iubirea Lui. Au trecut granițe, au schimbat limbi și adrese, însă nu au încetat să fie pelerini ai aceleiași Împărății. Se întorc în țară aducându-L cu ei pe Cel întru care și-au regăsit sinele în acest pelerinaj al devenirii.

Omul poate iubi două patrii fără să-și împartă inima

Poate că aceasta este taina pe care am descoperit-o împreună în toți acești ani: omul poate fi departe de casa copilăriei, poate construi o casă într-o altă țară și poate iubi două patrii fără să-și împartă inima. Pentru că inima nu este făcută să locuiască într-un loc. Este făcută să locuiască în Hristos. Poți schimba cerul geografic, dar nu și cerul sub care te rogi. Poți fi departe de casa în care te-ai născut, fără să fii departe de Acasă.

În cele din urmă, Acasă nu este doar locul din care am plecat și nici locul în care trăim. Acasă este comuniunea în care Dumnezeu ne primește ca fii ai Săi și ne face frați unii altora. De aceea, adevărata întoarcere nu începe atunci când trecem o frontieră, ci atunci când Îl lăsăm pe Hristos să intre în inima noastră.

În această lucrare tăcută se vede limpede rodul păstoririi Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit Serafim. De la începutul slujirii sale, Înaltpreasfinția Sa a chemat neîncetat comunitățile românești din Europa Occidentală să își întemeieze identitatea pe viața euharistică, ancorată în spiritul tradițiilor și al culturii strămoșești. A insistat asupra spovedaniei, asupra împărtășirii continue cu Trupul și Sângele Domnului, asupra postului și rugăciunii în familie și asupra redescoperirii parohiei ca spațiu al comuniunii. Astfel, centrul vieții comunitare s-a mutat, încet și firesc, spre identitatea euharistică. Românii nu se adună doar pentru că sunt români, ci și pentru că sunt Trupul lui Hristos.

Și poate că aceasta este cea mai frumoasă lecție pe care românii din Germania o oferă astăzi întregii Biserici: nu au descoperit doar cum să trăiască departe de țară, ci cum să nu fie străini nicăieri. Pentru că Taina lui Acasă nu este, în cele din urmă, un loc. Este o Persoană. Este Hristos, Cel care merge împreună cu noi pe toate drumurile vieții și transformă fiecare plecare într-un început al Împărăției, spunându-ne cu iubire: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu...” (Matei 25, 34)”. (Pr. Dr. Nicolae Gilla, Ziarul Lumina, 16 August 2026)

PAROHIA VOVIDENIA

IBAN: RO88RNCB014416617381000; Cod fiscal: 14142722

Biserica: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, jud. Galați;

Capela mortuară: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, jud. Galați;

Cantina parohială: Galați, str. Alex. Ioan Cuza, nr. 31, jud. Galați;

 **Preot Pelin Gabriel-Ioan: 0 7 5 2 7 2 3 4 5 2**

 **e-mail : pelin_gabriel@yahoo.com; vovidenia@gmail.com**

 **www.bisericavovidenia.ro**